

blive frigjort for Paategning, saaledes, at de aldeles ingen Betydning have overfor den i § 5 nævnte Trediemand. Det er Grunden, hvorfor jeg i alt Fald vil stemme mod disse Paragrafer, og jeg har ikke kunnet undlade at fremhæve, at det var denne og ikke den af den ærede Minister angivne Grund.

Formanden: Jeg antager, at den ærede Ordfører efter sine tidligere udførlige Udtalelser kun vil behøve kort Tid til at replicere. Hvis hans Foredrag vil blive udførlige, maa jeg afbryde, da jeg veed, at flere Medlemmer ere forhindrede fra at være længere til Stede. Jeg henstiller til den ærede Ordfører, om vi kunne forsøge at komme til Afslutning, eller vi skulle opsætte Sagen til i Morgen.

Ordføreren (Riær): Jeg skal i Betragtning af Situationen tage tilbørligt Hensyn til den ærede Formands Ord.

Formanden: Mener det ærede Medlem, at vi kunne slutte i Dag? (Ordføreren: Ja!). Den ærede Ordfører har da Ordet.

Ordføreren (Riær): Jeg skal under de forhaandenværende Omstændigheder fatte mig langt kortere, end jeg ellers havde havt i Sinde, da jeg har Meget at fremsætte; navnlig skal jeg med Hensyn til § 7 ikke gaa tilbage til, hvad jeg tidligere har udtalt, for nærmere at forsvare det mod, hvad der senere er fremsført; kun vil jeg til den ærede Minister bemærke, naar han sagde: Svad der gives i § 7, er ikke Andet, end at man siger til Lyndet: Du skal sige i Tide, om Du vil have Paategning eller ikke, siger Du ikke til ved Forhandlingen om Forholdets Stiftelse, har Husbonden bag efter Ret til at forlange den af Dig, at ganske vist kommer for saa vidt man forudsætter fornøden Kyndighed, det, jeg har tilbadt mig at kalde, — naturligvis ganske objektivt — en Anvisning paa Fiffighed eller Underfundighed ikke frem. Naar man imidlertid gaar ud fra, at der ikke vil være almindeligt Kjendskab til og Forstaelse af § 7 andet Stykke, kommer den Mislighed frem, som forbyder mig at stemme for § 7. Den Henvisning, som er fremkommen fra det ærede 2det Medlem for 5te Kreds (Drenhøll) til Loven af 27de Mai 1848 § 11, maa jeg betegne som fuldstændig urigtig. Der er efter min Mening ikke Skjæg af Analogi mellem den Bestemmelse, som siger, at en Kontrakt skal oprettes skriftlig bag efter, og den Bestemmelse, som her tillægger Husbonden Ret til efter Forholdets Stiftelse at komme med Forlangende om nye Vilkaar under Straf af Straf. — Jeg skal lige saa lidt gaa dybere ind paa at forsvare Mindretallets Ændringsforslag Nr. 9 mod de Bemærkninger, som

ere fremkomne. Jeg vil kun sige saa meget, at naar det er blevet sagt, at det let vil blive saaledes, at det, der oprindeligt bestod som Lyndeforhold, fordi Paategningen var givet rigtig, ubevist kan gaa over til et andet Forhold, saaledes at de en skøn Dag, medens de hidtil vare i den Tro, at de fremdeles vare Husbond og Lynde, opdager at de ere Arbeidsgiver og Arbejder, vil jeg tillade mig at svare dertil, at en saa simpel Bestemmelse som den, vi her foreslaa, let gaar ind i den almindelige Bevidsthed, og at det vil være i begge Parter's Interesse at vedligeholde Lyndeforholdet som saadant ved den ydeligere Paategning, som fordres, nemlig en Fornyelse for Tiden fra 1ste Mai til 1ste Novbr. osv. Jeg skal ydeligere bemærke i Anledning af Ytringer, der ere fremkomne mere privat til mig, at der fordres ikke større Uleilighed, hvis man vil tale saa meget om Uleilighed, Gjenordighed osv. fra Parternes Side, her end i Følge Lovforslaget; thi i Følge dette gjælder en fornyet Paategning i den Virkning lige over for Trediemand, som man vil tillægge den, heller ikke ud over det halve Aar, for hvilket Forholdet er indgaaet; vil man have Nytte af Paategningen ud over den Tid, som bestemtes fra Ført af, skal man ogsaa forny den. Baade i Følge Lovforslaget og i Følge Mindretallets Ændringsforslag skal der igjen skrives Fornyelse for den og den Tid; der er ikke Skjæg af Forskjel paa det Arbejde, det paalægger. Naar det endvidere er bemærket af den ærede Minister, at der saa meget mindre var Betænkelighed ved at give Reglen, saaledes som den er givet i § 7 — jeg vender et Dieblit tilbage til Paragrafen, — maa jeg bede erindret, hvis jeg ikke skulde have sagt det før, at ganske vist er Paategningen ikke andet end en tosidig Tilstaelse om, hvad der er kontraheret mellem Parterne, men vel at mærke betyder Paategningen noget langt ud over det, den betyder, at Lyndet underkaster sig det, der er bestemt i § 8, er underkastet offentlig Politisag med alt det Andet, som er foreskrevet i § 8; Alt dette underkastes Lyndet ved det af Husbonden efter Kontraktens Stiftelse stillede Forlangende. Det er imidlertid Mindretallet klart, at naar Ministeren staar paa det Standpunkt at kalde vort Ændringsforslag, — hvorved vi have villet give vort Bidrag til at komme ud over de Banfæligheder, som dog nu ere erkjendte fra flere Sider, det Bidrag, vi troede var det heldigste, som maatte nok udsatte os for flest Modsigelser, men som efter vor Overbevisning var det heldigste, og som vi vilde give Thinget Leilighed til at stemme over, — med den Betegnelse, at han anser det saa fordærligt og høist ubelig, fører Logiken naturligen Mindretallet til at tage Ændringsforslaget tilbage, da det jo ikke kan tænkes at komme ind i en Lov efter en saaledes afgiven Erklæring. Vi tage altsaa dette Ændringsforslag tilbage.